

Heusdens dialect

Ich weet nie hoe het tegewoordig és mer vrugger haan bekans alle miesters ne bènaam inne jonges school. Hoe ze ter oan kwampe doa hadder dek het roaie noa mer sommige warre begod oog goe gevonden enne fantasie vanne jung ha gien grenze. Doa war ne miester moe ze "knook" tege zeeën mer doa war oog hielemoal gie vet oan. "Kièske" diè ha oeit meegesput medde revue en ha doa de rol van Kees Kaasmans gespult en lap, hé ha het zitte. Stoppel, diè ha nogal ne straffe boart en deveur war da zjust of ter nie geschore war. "Tèèrputteke", "kwaak" en "pela" da warre zoe name moe vaan dat der begot nie wit moe ze van kome. Vur menne têêt war ter zelfs iene moe ze "de board" tege zeeën mer dièn ha oog ne ferme board.

(Onderwijzend personeel 1937: Theo Peeters, Frans Beckers, Etienne Princen, J. Mondelaers, Jozef Janssen, Jan Vandeurzen, Albert Princen, Albert Beckers)

Ik weet niet hoe het tegenwoordig is maar vroeger hadden bijna alle onderwijzers een bijnaam in de jongensschool. Hoe ze daar aan kwamen had je het raden naar maar sommige waren 'verdorie' ook goed gevonden en de fantasie van de kinderen had geen grenzen. Daar was een onderwijzer waar ze 'knook' tegen zegden maar daar was ook geen vet aan. 'Kièske' (=kaasje) die had ooit meegespeeld met de revue en had daar de rol van Kees Kaasmans gespeeld en lap, hij had het zitten. 'Stoppel' die had nogal een straffe baard en daardoor leek het of hij niet geschoren was. 'Tèèrputteke' (=teerpotje), 'Kwaak en Pela dat waren namen waarvan je helemaal niet wist vanwaar ze kwamen. Voor mijn tijd was er zelfs een die ze 'de baard' noemden maar die had ook een flinke baard.